

af hans egen Lønne, men af Statskassens ligesaa fuldt som de Pensioner, der nu udrædes, saa siger jeg, at vi stille baade os selv og Andre paa i Dinene ved at gaae ind paa Forslaget. — Jeg tillod mig igaar at gjøre opmærksom paa det Uheldige i fremmede Ord og Udtryk. Der var dem her i Salen, som ikke syntes om det. Jeg er dog ikke derved bleven skræmnet fra at gjentage det idag. Vi skuffe lidt os selv, vi narre lidt os selv ved Brugen af fremmede Ord, hvis Betydning, selv om vi troe at kjende deres Betydning nok saa nøie, dog ikke staaer klar nok for os i det Dieblif, da vi bruge dem og forhandle om dem. Der er saaledes Ordet Pension. Jeg erindrer meget godt, at, da jeg — det kan vel være for en halv Sneses Aar siden — fra Pladsen derhenne som Secretair første Gang oversatte det nævnte Ord og kaldte det „Efterløn“, da greb denne Oversættelse baade synlig og lydeligt den daværende Rigsdagsmand for Hølbæk Amts 2den Valgkreds, som jeg havde lige for mine Dine, Oberst Eschering, og han fandt, at det var en fortræffelig Oversættelse, som vi burde fastholde. Da Pensionen er en Efterløn, bør vi nemlig have den stadig for Die, naar vi bestemme den virkelige Løn. Men lad os saa kaste det fremmede Ord bort og lad os erindre, at Pensionen ikke er Andet end en Efterløn, en Løn, som Staten giver i den Formenting — Formentingen kan nu være gal, eller den kan være rigtig, men Staten giver Efterlønnen i den Formenting —, at den virkelige Løn, som den giver, i og for sig ikke er tilstræffelig. Jeg skal nu ikke nærmere gaae ind paa det Spørgsmaal, om vore Lønninger ere tilstræffelige eller ikke tilstræffelige, om vore Embedsmænd ere godt lønede eller daarlige lønede, men jeg skal altsaa kun bede fastholdt, at, hvad vi kalde Pension, det er en Efterløn, som er givet i den Overbetjening, at den Løn, som strax gives Embedsmanden, i og for sig ikke er tilstræffelig, ikke nok til at sørge for de gamle Dage og for de Efterlevende. Paa dette Punkt maa jeg tillade mig at modsige Noget, som den ærede

Ordfører yttrede igaar, skjøndt det idag er blevet betegnet som ypperligt baade af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (N. C. Hansen) og af hans Nabo, det ærede Medlem for Alsens (N. Andersen). De meente, at den ærede Ordfører igaar ret grundig havde afviist den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Wille) og hans Sammenstilling mellem Embedsmændene og Folk af andre Samfundsklasser. Det er nu vel ikke min Mening enten at gjentage, hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds forleden derom sagde, eller at gjøre hans Ord til mine og ubetinget underskrive dem, men jeg maa dog tillade mig at mene, at den ærede Rigsdagsmand for Alsens, der vilde give et yderligere Bidrag til at godtgjøre Urigtigheden af, hvad der i saa Henseende var blevet sagt, efter min Overbetjening ikke naaede denne sin Hensigt. Det er nemlig ikke med Hensyn til de Lister over de Skattepligtige omkring i Amtene, som ere blevne omdeelte til os, godtgjort, hvor paalidelige de ere, hvor grundigt det Standpunkt er, fra hvilket man er kommen til de Beregninger, som findes i samme, men, for dette er godtgjort, kan man ikke slaae os med disse Lister. Jeg skal tillade mig at gjøre den ærede Rigsdagsmand for Alsens, der vilde gjendrive det Exempel, som den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Valgkreds havde fremført med Hensyn til Niels Larsen fra Frørup, opmærksom paa, at en tidligere Rigsdagsmand — jeg betænker mig ikke paa at nævne ham, det var den nu afdøde Rigsdagsmand oppe fra Skiveegnen, Bertel Nørregaard — i længere Tid, ja i flere Aar paastod, at han ikke med sin bedste Villie kunde bringe sine Indtægter op til mere end 6—800 Rd. Men senere, i 1855 — ja, det var ganske rigtig i 1855, i det samme Aar, som den ærede Taler nævnte —, bad han mig engang, om jeg vilde hjælpe ham med at regne efter, hvad hans Indtægter vare; jeg hjalp ham, og han kom derved til det for ham overrassende Resultat, at hans Indtægter vare 1,800 Rd.